

Sygn. akt VII U 2353/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2014 r. w Gdańsku

sprawy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z udziałem zainteresowanego A. G.

o wydanie zaświadczenia

na skutek odwołania (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 6 września 2013 r. nr (...)

1. Oddała odwołanie;

2. zasądza od odwołującej się spółki się na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych 00/100 groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/ Na oryginale właściwy podpis. /

Sygn. akt VII U 2356/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 06 września 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił wnioskodawcy (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 w stosunku do A. G. na okres od 01 lipca 2013 roku do 09 sierpnia 2013 roku.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż stosownie do art. 218 § 1 i 2 kodeksu postępowania administracyjnego ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku organ administracji publicznej obowiązany jest wydać zaświadczenie, gdy chodzi o potwierdzenie faktów albo stanu prawnego, wynikających z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów bądź z innych danych znajdujących się w jego posiadaniu. Organ administracji publicznej przed wydaniem zaświadczenia może przeprowadzić w koniecznym zakresie postępowanie wyjaśniające. Zakład Ubezpieczeń

Společnych uwzględniając dane, którymi dysponuje, jak również przedłożony materiał dowodowy, nie stwierdził zaistnienia stanu faktycznego, który uzasadniałby wydanie przedmiotowego zaświadczenia.

W dalszej części uzasadnienia organ rentowy wyjaśnił, że zgodnie z art. 13 ust 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (dz. U. UE L 200 z 07.06.2014 r.) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem 465/2012 osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich podlega:

a) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim; lub

b) jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania:

(i) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniony przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę; lub

(ii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstw lub co najmniej dwóch pracodawców, jeżeli jest zatrudniony przez co najmniej dwa przedsiębiorstwa lub co najmniej dwóch pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się tylko w jednym państwie członkowskim lub

(iii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, innego niż państwo członkowskie jej zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się w dwóch państwach członkowskich, z których jedno jest państwem członkowskim jej zamieszkania lub

(iv) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, a co najmniej dwa z tych przedsiębiorstw lub dwóch z tych pracodawców mają siedzibę lub miejsce wykonywania działalności w różnych państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania.

Pozwany podkreślił także, że dla celów stosowania art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 „znaczna część pracy najemnej” wykonywana w państwie członkowskim oznacza znaczną pod względem ilościowym część pracy najemnej wykonywanej w tym państwie członkowskim, przy czym nie musi to być koniecznie największa część tej pracy. W celu określenia czy znaczna część pracy najemnej jest wykonywana w danym państwie członkowskim jako kryteria orientacyjne należy uwzględnić czas pracy i/lub wynagrodzenie. W ramach ogólnej oceny spełnienie powyższych kryteriów w proporcji mniejszej niż 25% tych kryteriów wskazuje, że znaczna część pracy nie jest wykonywana w danym państwie członkowskim.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych podkreślił również, że jego wątpliwości budziły zapisy na złożonym w dniu 09 sierpnia 2013 r. zaświadczeniu, wskazujące że w okresie od 01 lipca 2013 r. do 25 lipca 2013 roku w ramach oddelegowania A. G. wykonywał prace na terenie N., a od 26 lipca 2013 roku na terenie Polski. Pozwany podkreślił również, że z aneksu z dnia 28 czerwca 2013 r. wynika, że miejscem wykonywania pracy miała być Polska, prognozowany czas pracy 7% i Niemcy prognozowany czas pracy 93%.

Organ rentowy nadmienił ponadto, że mimo zawarcia umowy z podmiotem mającym siedzibę w Polsce, żadna część tej umowy nie była świadczona na obszarze Polski, gdyż w okresie od 26 lipca 2013 r. do 09 sierpnia 2013 roku ubezpieczony miał wypłacane wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy i nie mógł wykonywać pracy na rzecz płatnika (...) Sp. z o.o. Wobec powyższego pozwany uznał, iż w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie jest zasadne badanie kryterium „znacznej części pracy najemnej” ani też innych reguł wynikających z art. 13 ust. 1 pkt b cytowanego rozporządzenia 883/2004 ponieważ pracy była wykonywana tylko na obszarze N.. Tym bardziej, że zgodnie z art.

14 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 – do celów stosowania art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego osoba, która „ normalnie wykonuje prace w dwóch lub kilku innych państwach członkowskich”, oznacza w szczególności osobę która:

a) wykonuje nadal pracę w jednym państwie członkowskim, równocześnie wykonuje odrębną pracę w jednym lub kilku innych państwach członkowskich, niezależnie od czasu trwania ani charakteru tej odrębnej pracy,

b) w sposób ciągły wykonuje na zmianę kilka rodzajów pracy, z wyjątkiem pracy o charakterze marginalnym, w dwóch lub więcej państwach członkowskich, niezależnie od częstotliwości takiej zmiany czy też regularnego charakteru.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. zaskarżając ją w całości. W uzasadnieniu odwołania skarżąca wskazała, że uprawniony A. G. jako pracownik zamieszkały w Polsce był zatrudniony przez przedsiębiorstwo z siedzibą w Polsce i wykonywał na rzecz tego przedsiębiorstwa prace w Polsce oraz w N.. W okresie od 01 do 31 lipca 2013 r. na pracę w Polsce przypadało 7 % ogólnego czasu pracy tej osoby. W takim przypadku ,w ocenie odwołującej się ubezpieczony podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego, ponieważ w Polsce znajduje się siedziba jego pracodawcy. W związku z powyższym zdaniem odwołującego się brak jest podstaw do przyjęcia, że właściwym ustawodawstwem dla zabezpieczenia społecznego jest ustawodawstwo niemieckie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zaprezentowane w treści zaskarżonej decyzji podkreślając ponownie, iż praca A. G. wykonywana była jedynie na terenie N., co oznacza, że w stosunku do ubezpieczonego we wnioskowanym przez spółkę okresie, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 właściwe będzie ustawodawstwo niemieckie.

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2014 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego A. G. .

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lipca 2013 roku wnioskodawca (...) Spółka z o.o. złożyła do pozwanego organu ubezpieczeniowego wnioski o wydanie dla ubezpieczonego A. G. zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego na okres od 01 lipca 2013 r. do 31 lipca 2013 r. w trybie art. 13 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/ 2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego tj. dla osoby, która wykonuje prace najemną w dwóch lub kilku państwach członkowskich UE.

Wnioskodawca wskazał, iż we wskazanym powyżej okresie czasu ubezpieczony A. G. przez 7% czasu pracy wykonywał pracę na terenie Polski zaś przez 93% czasu pracy świadczył prace poza granicami kraju.

Ubezpieczony A. G., zamieszkały w T., w okresie od 01 października 2012 roku do 30 września 2013 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. w charakterze murarza/ cieśli. A. G. korzystał wówczas z urlopu bezpłatnego w przedsiębiorstwie (...).

(...) Przedsiębiorstwo Budowlane (...) udzieliło ubezpieczonemu urlopu bezpłatnego do dnia 31 lipca 2013 roku, następnie przedłużając w/w okres do dnia 10 sierpnia 2013 roku.

W okresie od 01 lipca 2013 roku do 31 lipca 2013 roku A. G. został skierowany przez przedsiębiorstwo (...) SP. z o.o. do pracy za granicą. Świadcząc pracę na terenie N. A. G. wykonywał pracę na rzecz mieszczącego się w (...) przedsiębiorstwa (...) jak również na rzecz przedsiębiorstwa (...)z siedzibą w K.

okoliczność bezsporna, vide: informacja w celu wydania zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym – k. 16 akt rentowych, aneks do umowy z dnia 28.06.2013 – k. 14, wniosek o urlop bezpłatny – k. 13 akt rentowych., zeznania zainteresowanego – k. 35-36 akt sprawy

Bezpośrednio po powrocie z N. do Polski, co uzasadnione było brakiem pracy na dalszy okres w N., od 26 lipca 2013r. ubezpieczony był czasowo niezdolny do pracy. W okresie od 26 lipca 2013 roku do 09 sierpnia 2013 roku płatnik składek (...) Sp. z o.o. wypłacał A. G. wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy.

Z dniem 10 sierpnia 2013 roku skarżący rozpoczął świadczenie pracy na rzecz (...) Przedsiębiorstwa Budowlanego (...).

Dowód: notatka – k. 19 akt rentowych, uzasadnienie decyzji- k. 22 akt rentowych, zeznania zainteresowanego – k. 35-36 akt sprawy

W związku z powyższym zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z dnia 06 września 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił wnioskodawcy (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. wydania w stosunku do pracownika A. G. „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 na okres od 01 lipca 2013 roku do 09 sierpnia 2013 roku.

Dowód : decyzja pozwanego – k. 22-23 akt rentowych

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie jest zasadne i z tego tytułu nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o zebrany materiał dowodowy w postaci dokumentów zawartych w aktach pozwanego organu rentowego. Nie były one przez żadną ze stron kwestionowane pod względem autentyczności, zatem i Sąd nie znalazł podstaw do podważania ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy co do zasad świadczenia pracy i miejsca jej wykonywania dał również wiarę zeznaniom zainteresowanego A. G., które były spójne, logiczne i przekonywujące oraz korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu Okręgowego, nie dał podstaw do uznania, iż skarżąca spółka zdołała obalić ustalenia organu rentowego, które legły u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Na wstępie wskazać należy, iż wykonywanie prac w dwóch lub kilku państwach członkowskich zostało uregulowane w art. 13 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L z 30.04.2004 ze zm.)

Zgodnie z treścią przywołanego powyżej przepisu osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega:

a)ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim; lub

b)jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania:

(i)ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę; lub

(ii)ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstw lub pracodawców, jeżeli jest zatrudniona przez co najmniej dwa przedsiębiorstwa lub co najmniej dwóch pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się tylko w jednym państwie członkowskim; lub

(iii)ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, innego niż państwo członkowskie jej zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa

lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się w dwóch państwach członkowskich, z których jedno jest państwem członkowskim jej zamieszkania; lub

(iv) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, a co najmniej dwa z tych przedsiębiorstw lub dwóch z tych pracodawców mają siedzibę lub miejsce wykonywania działalności w różnych państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie, poddaną ocenie Sądu Okręgowego, była zatem zasadność odmowy wydania wnioskodawcy spółce (...) „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla A. G. na okres od 01 lipca 2013 roku do 31 lipca 2013r. a w konsekwencji czasowej niezdolności do pracy zainteresowanego za cały okres pozostały do ustania stosunku pracy z tym pracownikiem. Tj. do 09 sierpnia 2013 roku, który to okres organ rentowy objął zaskarżoną decyzją .

W związku z powyższym w toku postępowania Sąd Okręgowy badał, czy zasadnie organ rentowy stwierdził, iż w okresie od 01 lipca 2013 roku do 31 lipca 2013 roku ubezpieczony A. G. nie był osobą „normalnie wykonującą pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich”, o której mowa w art. 13 ust. 1 cyt. wyżej Rozporządzenia 883/2004.

Analizując stan sprawy Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko organu rentowego zawarte w zaskarżonej decyzji co do tego, iż zainteresowany A. G. nie spełnił przesłanki art. 13 ust. 1 cyt. wyżej rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) zwanego rozporządzeniem podstawowym zgodnie z wytycznymi art. 14 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (dz. U. U.E. L 284 poz. 0001 z dnia 30.10.2009r.) , zgodnie z którym do celów stosowania art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego osoba, która „normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich” oznacza osobę , która równocześnie lub na zmianę wykonuje jedną lub kilka odrębnych prac w dwóch lub więcej państwach członkowskich w tym samym lub kilku przedsiębiorstwach lub dla jednego lub kilku pracodawców.

Zaś zgodnie z Ust. 8 art. 14 tego rozporządzenia :” dla celów stosowania art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego „ znaczna część pracy najemnej lub działalności na własny rachunek” wykonywana w państwie członkowskim oznacza znaczną pod względem ilościowym część pracy najemnej lub pracy na własny rachunek wykonywanej w tym państwie członkowskim , przy czym, nie musi to być koniecznie największa część tej pracy. W celu określenia, czy znaczna część pracy jest wykonywana w danym państwie członkowskim , należy uwzględnić następujące kryteria orientacyjne :

a/ w przypadku pracy najemnej - czas pracy lub wynagrodzenie .

W ramach ogólnej oceny , spełnienie powyższych kryteriów w proporcji mniejszej niż 25 % tych kryteriów wskazuje, że znaczna część pracy nie jest wykonywana w danym państwie członkowskim”.

Bez wątplenia okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują, iż mimo, że A. G. zawarł umowę z podmiotem mającym siedzibę w Polsce , to faktycznie żadna jej część rozumiana jako wykonywanie jednej lub kilku odrębnych prac w dwóch lub więcej państwach członkowskich w tym samym lub kilku przedsiębiorstwach lub dla jednego lub kilku pracodawców, nie była świadczona na jej obszarze.

Odnosząc się do wnioskowanego okresu zatrudnienia ubezpieczonego od 01 lipca 2013 roku do 31 lipca 2013 roku, podczas którego według deklaracji skarżącej spółki ubezpieczony wykonywał pracę na terenie N. i w Polsce - w proporcjach 7 % czasu pracy w Polsce do 93 % czasu pracy w N. Sąd Okręgowy , nie negując faktu, iż w przywołanym powyżej okresie ubezpieczony formalnie był zatrudniony w Polsce , przez przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o., którego siedziba znajduje się w Polsce, faktycznie skierowany był do pracy za granicą i w N. realizował powierzone mu prace przez firmy wskazane we wniosku. Samo bowiem formalne związanie z polskim pracodawcą, w sytuacji gdy przedmiotowa więź ograniczała się wyłącznie do czynności o charakterze strictly administracyjnym (tj. dotyczyła zawarcia umowy o prace, oddelegowania pracownika do pracy za granicą, wypłacenia należnego mu wynagrodzenia,

wykorzystywania urlopów czy oczekiwania na kolejne prace) nie jest wystarczająca do uznania, iż zainteresowany A. G. był osobą normalnie wykonującą pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich. Okoliczność, iż w trakcie pobytu w N. zainteresowany świadczył prace wyłącznie na rzecz pracodawców zagranicznych tj. (...), nie zaś na rzecz (...) Sp. z o.o., a po powrocie do Polski nie realizował żadnych prac na rzecz spółki zatrudniającej go w Polsce, przeczy możliwości zastosowania przepisu art. 13 ust 1 lit a cytowanego powyżej rozporządzenia w świetle przytoczonych wyżej wytycznych art. 14 ust. 5 , 5b, 8 cyt. wyżej Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 .

Wskazać bowiem należy, iż analiza przebiegu zatrudnienia zainteresowanego , na co wskazywał w swych wyjaśnieniach , dowodzi , iż pracę zainteresowany wykonywał wyłącznie na terenie N.. W Polsce nie wykonywał na rzecz pracodawcy żadnej pracy, a nawet jeśli uwzględnić deklarowany procent czasu pracy we wniosku , to należy określić tę pracę z uwagi na deklarowany jej wymiar jako marginalną, a taka jak wynika z ust. 5b art. 14 cyt. Rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009 nie jest brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego.

Podkreślenia przy tym wymaga, iż jednym z fundamentów wspólnotowej koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego jest zasada stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa. Zasada ta została wyżnie zapisana w art. 11 ust. 1 cyt. wyżej rozporządzenia nr 883/2004. Szereg norm kolizyjnych służy wyłonieniu właściwego ustawodawstwa przy czym łącznikiem było i jest miejsce wykonania pracy , a więc przede wszystkim zastosowanie znajduje ustawodawstwo kraju , w którym faktycznie pracownik świadczy pracę.

O ile zatem , jak wynika ze stanu sprawy , wnioskodawca nie dowodził, iż zastosowanie znajdują przepisy dotyczące ubezpieczenia społecznego pracowników delegowanych , które wprowadzają wyjątek od ogólnej zasady terytorialności podlegania systemowi ubezpieczeń społecznych państwa , w którym jest wykonywana praca , stwierdzić należy, iż organ rentowy dokonał prawidłowej kwalifikacji prawnej przedstawionego stanu faktycznego przez wnioskodawcę i na tej podstawie wydał prawidłową decyzję.

Reasumując, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania wnioskodawcy i w punkcie I wyroku oddalił odwołanie jako niezasadne na podstawie wskazanych wyżej przepisów oraz mając na uwadze dyspozycję art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W punkcie II wyroku Sąd Okręgowy orzekł o kosztach, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz art. 108 k.p.c. oraz na podstawie § 11 punkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2002 r. nr 163, poz. 1349), zasądzając od wnioskodawcy na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, mając na uwadze uzasadniony nakład pracy pełnomocnika.

SSO Monika Popielińska